

Br. Visser uit Huizen moest worden opgenomen in het Academisch ziekenhuis te Utrecht voor een operatie in z'n hoofd. Kort voor de opname bezocht ik hem. Toen ik binnenkwam werd ik getroffen door de heerlijke reuk van gebakken tong. Zijn lieve vrouw Willempie kan er wat van. Voor ik wegging, mocht ik enkele gebra- den visjes nuttigen. Onder de aanwijzingen van br. Visser moest ik de visjes eten. Eerst handen wassen, en dan lekker kluiven... de kleine graatjes kun je opeten. Dit alles deed mij denken aan onze br. Fahner. Hij vertelde mij eens uit z'n kinderjaren... Als er dan een zoute haring werd verdeeld onder het kroost, werd er eerst aan geroken... dan gelikt... en tenslotte geslikt. Vervolgens zorgden de kinderen dat ze met ongewassen handen onder de dekens arriveerden. En dan? Ruiken aan je vingers! Dat vormde de laatste genieting van de Hollandse Nieuwe.

Voor onze jeugd geef ik hier een stukje pedagogiek van een voorbije generatie: Toen br. Visser een jongen was van 18 jaar, bezorgde hij eens foldertjes voor een toneelvoorstelling te Huizen. (Noord-Holland) Als beloning kregen ze gratis een kaartje om de voorstelling te bezoeken. Br. Visser, een kerel als een boom, kwam thuis met de mededeling dat hij het toneel zou bezoeken. Moeder, die er alleen voorstond, weigerde dit toneelbezoek. Br. Visser werd woedend en zei: Wie is er hier de baas? Moeder zei: Jij... en trok ondertussen haar schoen uit. Met de hak van de schoen kreeg br. Visser een dreun op z'n oog. In een ogenblik was hij uitgepraat. Dagenlang liep hij met een enorme toeter op z'n hoofd. De klap was goed aangekomen!

Ja, lieve kinderen... zo krijg ik gratis les inzake de opvoeding der kinderen. Maar terzake: Br. Visser onderging een zware operatie. Met blijdschap heb ik hem weer opgehaald uit het ziekenhuis. Toen hij z'n nederige woning binnenstapte, hoorde ik hem zeggen: Zo, hier is Hendrik weer. Een hartelijke kus vormde het antwoord van Willempie. Bij het afscheid kreeg ik een maaltje schol mee. Die heb ik dezelfde avond nog gebakken en alleen opgegeten. Onder en tijdens het bakken dacht ik: Die liefdegeur moet elk tot liefde nopen. Ja, lieve lezer, dit is geen grapje. Ik proef in zoiets de liefde van broeders en zusters.

Zo krijg ik bij zr. Contant vaak een kopje heerlijke soep. Bij medebroeder slager Kroon een kop koffie met gehakt. Bij een andere medebroeder een speklapje of een zootje paling. Ik vind dit een bijzondere vorm van liefde en verbondenheid.

EXCURSIE

Mij viel de eer te beurt met br. Visser op excursie te mogen gaan. 't Was echt iets voor mannen..vrouwen kwamen er niet aan te pas.

De reis ging naar Urk, het tweede vaderland van br. Visser. 't Was een stralende dag, toen we, met gematigde snelheid, door het wijde polderland reden. Toen we Urk binnenreden, bleek, dat men reeds van onze komst op de hoogte was. Er hing een groot bord met de woorden: Welkom in Urk..ook in de kerk! Dat was dus zonder meer een kostelijke entré. Br. Visser bleek een uiterst bekwame gids te zijn. Onze weg voerde, per auto en per pedes apostolorum, langs de mooiste en bekendste plaatsjes van Urk. We zagen het standbeeld ende gedenkplaten bij de zee. Hoeveel jongen en ouden verloren hun leven op zee. Honderden namen in zwart marmeren platen vertellen het droeve verhaal.

Bij de vuurtoren zei een oude Urker tegen mij: Dit is het mooiste plekje van de aarde. Daar werd ik ook op de hoogte gebracht van de droeve kerkelijke problemen van Urk.

Wat dat betreft moet ik zeggen: Ze doen daar niet onder voor de rest van kerkelijk Nederland. In Urk is het ook niet alles! Maar laat ik zwijgen..straks springt er iemand op m'nek die zegt: En jij dan? O ja, voor ik het vergeet: Ze hadden wel meelij en meelevens voor mij, omdat ik, zoals ze zeiden, op mezelf stond. Naar hun oordeel is dat het zwaarste en het ergste waar een dominee mee kan zitten..ze schoppen je er zo uit en je hebt niks te zeggen.

'k Heb maar niet verteld dat wij al jaren een S.O.S gemeente zijn, samen op weg..Hervormd en Gereformeerd, met een vleugje Chr.Ger. en Ger.Gem. en wat dies meer zei. Voor ons zijn er veel minder kerkmuren dan de omstanders denken!

Op de visafslag heerste een bedrukte stemming. Heel Urk lag onder het beslag van de moeilij-

heden in de visserij. De hoge heren schijnen bang te zijn dat de Urkers de hele zee leegvissen. Dat zou niet leuk zijn. In deze omstandigheden schijnt het voor de herders en leeraars in Urk ook een zware tijd te zijn. Ze worden overal maar mee geconfronteerd!

Tenslotte belandden we in een aardig huis bij heel aardige mensen. We werden getrakteerd op koffie en soep.

Toen we aanstalten maakten om huiswaarts te gaan, kwam er een zak met vis tevoorschijn.

Br. Visser kreeg de opdracht die vissen samen met mij te delen. Lieve mensen: Vriendelijk dank voor jullie milde gaven. Ik heb er geen ketterijtje in geproefd!

Met een voldaan gevoel aanvaardden we de terugreis. Wel heb ik gemerkt dat br. Visser een echte visotter is. Hij doet z'n naam eer aan. Als ik de rem er niet had opgezet, zou hij onderweg (op een parkeerplasje) de helft van de buit reeds verorberd hebben. Onder het motto: Vette vingers in de auto kunnen we niet maken... werd de aanval afgewend.

Rond het middaguur arriveerden we in Huizen. Daar hebben we de vissen verdeeld (ik had ruim drie kilo) gesorteerd!

Zr. Visser was ook blij met de goede afloop. Die arme zr. had van te voren grote spanningen doorleefd. Die spanningen vonden hun weerslag in de onderlinge verhoudingen.

Zr. Visser vond het maar niks, die excursie: Straks komt de dominee nog met een licht pakkie en een licht stroppie.. De arme man staat toch al niet te hoog aangeschreven.. en dan dát nog.

Het viel mee! De dominee droeg een donkerblauw pakkie en een gedekt ogend stroppie. Lieve vriend en vriendin, bedankt voor alles wat jullie voor mij gedaan hebben! Toen ik

thuis kwam heb ik direct aan m'n schrokkerige aard toegegeven en een paar visjes gegeten.

't Was een voortreffelijk maaltje.

HUIZEN BIJ NAERDEN

Herringeringen uit mun kiejaren toewuk een joontjun was.

Zo teugen Kursaawut en Nijwe Jaar weet ik nog goot, dat ik mot moeder mot een mussunmangkie leup mot mannetjies deur ut darp. Dat weurden over hed algemeen deur arme minsen u deen.

Moeder was een weduwvrouw mot vier kiej.

Onze vader was al vroeg ustrurven, dus gien inkomsten. Mar moeder durfden zo slegt, want

aaigeluk was het schoojen, Nijt dat moeder hoogmoedig was, nejun, dat nijt. Moeder verdienden een dubbeltjun an een pongt.

Minsen dee al genug in huis hadden, nammen nijt, mar gaffen een kwartjun of soms een golden.

Nouw dat was wat, deer kon ut huishouwen weer van dreejen. Dat was een uitzondering.

En dan hoorde ik moeder kermen en klagen, dat tur man zo jong ustrurven was.

Dat was dan in de sonderklaastijd want veul weurden u spreuken over sonderklaas.

Dat kwam zo, op 5 december weurden dur niks an ne daen, omdat dan de visserminsen op zee wassen, van deer.

Mar de aawut vur Kursaawut dan vurwugten we een pakket kleren van de dorrekas. Dat was en vrouwenvereniging van de kerk dee bij zoe-merdag kwammen vragen wat moeder het argst nodig had en dan dejun ze braaien en nejun, zo asdan de awutjies begonnen.

Dat was een feest as dat turre brogt weurden. Vur moeder een eupen broek en un issebe (muts) vur mijn een ongerbrook en vur de dree maasies een paar kousen, of een aaprokkie.

En vur moeder ook nog een antjen schulke-bongt wat ze zelf mot de hangt nejun kom.

Mar mot Kursaawut, zo arm as moeder was, dan kregen we allemaal wat.

Vur allemaal en letter, een sinaasappel, een krentebolletjen en natuurlijk een mannetjen. Och wat wasse we bange vur sonderklaas.

We kwamen vast nijt buiten, en gin een durfden neer ut huisie too, want deer was ut donker, Zo'n vijf of zes pongt mannetjes hadden de minsen in huis, maar dan kregen de minsen ut heele jaar niks meer.

De bakkers wassen dag en nacht in de weer en ut hele darp reuk dur neer sonderklaas-

goot.

En as het 9 uuren was, dan gungen we neer bet too in de besstie. Ik in het hoekie, ut maas-sie tussen in, moeder vlak vuran.

Och wat laggen we veilig achter moeder, want dee was een dik zwaar mins, mot een hoge bult onder de dekens, dee mos mar het eerst upakt wurren.

Ook het moeder mot booischoppen u vent. Mot de kruiwagen en kisten durop. Meest verpakte artikelen. Zo as een pakkie vetlo, een veetje stopgeren, een zakkie blaauw, ook neutemuschatjies, een goeie bezem en beunder en wat dies meer zij en as ze thuis kwam was ze driif-nat van de regen.

Wij pakten de kisten an, en de kruiwagen in de schuur, dur hele mus lag plat op dur hoofd en ze was rouw van het water, zodat we al vroeg te bedde laggen.

Mijn oudste zuster dee dan op een laitje optellen wat moeder verdiend had. Ook dee mijn zuster as het lijen kon een kwartjen "stelen" en dat wurden weggestopt en in het nejaar vreug moeder hij je nog wat weggestopt vur een bietje wijtereerepels, dan vul ut soms nog mie.

Mijn zuster was arg zorgzaam. Ze ging al jong uitwerken. Ze was groot van stuk en mot Hui-zergoot an konden dee mevrouws nijt zien hoe oud ze was. Aarst kreeg ze der centen nijt. Ze het wat een werk udeen. Toch zo arm we wassen hemmen we elke dag eten van moeder uhad. Kijer wat het moeder motten tobben om het hoofd boven water te houwen om gien schulden te maken.

Toch was het arg gezellig thuis. Veural teugen Kursaawet. Dan zongen we mot mekaar Kerst-verzies. Ik was zo rijk dat ik al een mondogel had en dan zaai moeder nijt zo tekeer gaen

wat denken de bureen wel.

As kijer stung soms het eten nijt an, dan zaai moeder ik had udogt van niks, mar dat begrepen wij kijer nijt.

Zo was de Heere een vader van weduwen en wizen en zo is Hij nog.

En daer wul ik ut mar bij laeten.

Gedag samen.

De groeten van

Haanderuk van Wullempie van Jannetjen van het Havenhek.

Kursaawut 1987.

UIT HET "VISSERS-LEVEN" (geen Latijn).

Onlangs was ik op verjaarsvisite bij Zr. Visser en haar man. De koffie met gebak smaakte uitstekend en de gesprekken waren onderhoudend. Deze mensen leven van de meevallers. Br. Visser was heel blij dat de laatste uitslag van een onderzoek mee mocht vallen. Onder tranen mocht hij bekennen: Als het anders was geweest, zou het óók goed zijn.. Toen we huize Visser verlieten, viel m'n oog op de tegen het muurtje leunende wijnstok..mooie ranken, grote bladeren. Maar wat me het meest trof waren de prachtige trossen grote druiven aan de ranken. Om me te vergewissen bevoelde ik de glanzende vruchten, "'t Lijken wel Rosaki's", zei ik. Opeens keek ik in het glimmende gezicht van br. Visser. In een flits schoot het door me heen: Toen ik een paar weken geleden hier stond, was er geen druifje te zien! Een wonder? of?.. Toen vertelde br. Visser: Die trossen heb ik er aangehangen.. Op meesterlijke wijze had hij de trossen aan de ranken verbonden. Ik dacht dat alleen m'n lieve Moeder zulke invallen had, maar nu blijkt br. Visser ook geen vreemdeling te zijn in het versieren!

Met een hoofd vol gedachten keerde ik huiswaarts. Daar las ik: Ik ben de ware wijnstok, en gij de ranken; die in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen...Hoogstens wat "vreemde" trossen aan de rank knopen.

Br. Visser heeft nog steeds last van allerlei uitwassen. We hopen dat de Heere hem, en z'n geliefde vrouw, spare, voor en met elkaar.

Bijna kwam er een einde aan het broze leven van br. Visser..en dat door toedoen van een medebroeder.

Dat zat zo: Familie Visser kreeg huisbezoek van enkele eerwaarde kerkeradsleden.

Natuurlijk komen tijdens zo'n bezoek de perikelen van de uitwendige mens aan de orde.

Br. Visser had veel last van een pijnlijke nek.

Eén van de niet onvermaarde huisbezoekers wist gratis enige goede raad te geven:

Hoofd rechtop en dan proberen je hoofd in te trekken in je nek.

Br. Visser, een goedwillend man, probeerde te doen wat hem bevolen werd.

Echter..onze broeder liet het hoofd op de borst zakken, en dat was de bedoeling niet.

Onze huisbezoeker deelde enige corrigerende bevelen uit, en gaf toen, onverwacht, een hevige duw op het hoofd van br. Visser.

Onder het slaken van een door merg en been gaande schreeuw en wit wegdraaiende ogen, zeeg de arme broeder op de bank neder.

Ook vrouw Visser meende dat haar man's laatste uurtje geslagen had.

Gelukkig viel het mee. Na enige tijd mocht br. Visser weer tot zichzelf komen.

Lieve zieke mensen! Toen ik één en ander hoorde, werd ik door herderlijke zorg jegens u bevangen. Ik vroeg me af: Wie zou er nog meer op het huisbezoekenlijstje van deze broeders staan?

Zoiets noem ik: Onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde, ofwel: Manuela therapie.

Wilt u alstublieft van mij aannemen dat ik

niet achter zulke krakers sta?

Namen wil ik in dit geval niet noemen (justitie). Als u het niet vertrouwt, ben ik bereid u de naam van betreffende broeder, onder vier ogen te noemen.

Juni. Zomermaand:

Wees Gij de zon van mijn bestaan,
dan kan ik veilig verder gaan,
tot ik U zie, o eeuwig Licht,
van aangezicht tot aangezicht.

De zieken:

In de vorige kerkbode schreef ik dat br.
Visser iets vooruit ging.

Nu moet ik schrijven dat de lichamelijke toe-
stand van onze broeder verslechterd is.
Zelf is hij overtuigd dat het einde nabij is.
Reeds heeft hij bevel gegeven aan z'n huis..

de auto is verkocht..de adressen voor de
rouwkaarten geschreven enz.

Een poosje geleden zei broeder Visser te-
gen mij: Ik kom niet meer in de auto..ik
kom niet meer in Hilversum in de kerk.

Wat is het groot, dat deze broeder, mid-
den in de afbraak van de aardse tabernakel,
getroost mag zijn in de Heere.

Welzalgig hij, wiens zonden zijn vergeven.

Die van de straf voor eeuwig is ontheven.
Met medicijnen wordt de pijn enigszins dra-
gelijk gemaakt.

Zr. Visser is door de omstandigheden zeer
gespannen. Bijna dag en nacht is ze bezet
met de zorgen voor haar man.

De Heere sterke haar in deze moeilijke tijd.
Trefte iemand druk, Hij wil de druk verlich-
ten!

In de woestenij,

Heer, blijf ons nabij

met Uw troost en met Uw zegen

tot aan 't eind van onze wegen.

Leid ons op Uw tijd

in Uw heerlijkheid.

*Geloofd zij God met diepst ontzag'
Hij overlaadt ons, dag aan dag,
Met Zijne gunstbewijzen.
Die God is onze zaligheid;
Wie zou die hoogste Majesteit
Dan niet met eerbied prijzen?
Die God is ons een God van heil;
Hij schenkt, uit goedheid, zonder peil,
ons 't eeuwig, zalig leven;
Hij kan, en wil, en zal in nood,
Zelfs bij het naad'ren van den dood,
Volkomen uitkomst geven.*

Psalm 68:10

Heden nam de HEERE tot Zich, in volle zekerheid des geloofs, na een geduldig gedragen ziekte, Zijn kind, mijn innig geliefde man, mijn broer, zwager, onze oom en oud-oom

HENDRIK VISSER (E Zn.)

echtgenoot van WILLEMPJE SPILT,

op de leeftijd van 72 jaar.

W. Visser-Spilt
G. Bunschoten-Visser
R. Klein-Spilt
neven en nichten

23 juli 1989
Valkenaarstraat 5
1271 TJ Huizen.

Gelegenheid tot condoleren in rouwkamer Rebel, Beemsterboerstraat 6 te Huizen, dinsdagavond van 7 - 8.30 uur.

Verzoeken geen bloemen.

De teraardebestelling zal plaatshebben donderdag 27 juli om 2 uur op de Algemene Begraafplaats aan de Naarderstraat te Huizen.
Aanvang van de rouwdienst in de aula om 1.30 uur

*De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen;
ja, een schone erfenis is mij geworden.
Psalm 16:6*

In Christus ontslapen onze tante

Willempje Spilt

weduwe van Hendrik Visser - (23 juli 1989) 72 jaar

in de leeftijd van 89 jaar.

Heilo: Ellie en Jaap van der Krans-Klein

Huizen: Evert en Wilma Klein-Creter

Huizen: Jannie en Jan Schaap-Klein

Huizen, 3 oktober 2005
Oranje Nassauplein 168

Correspondentieadres: Familie E. Klein
Hooiweg 26
1276 AL Huizen

Tante is opgebaard op haar eigen kamer.

Er is gelegenheid tot afscheid nemen op donderdag 6 oktober van 13.30 tot 13.50 uur, in
Uitvaartcentrum Rebel, Ceintuurbaan 45 te Huizen, waarna om 14.00 uur de dienst van
Woord en gebed gehouden zal worden.

Aansluitend zal de begrafenis plaatsvinden op de Algemene Begraafplaats aan de
Naarderstraat te Huizen.

Gelegenheid tot condoleren na de begrafenisplechtigheid in het uitvaartcentrum.

Verzoeken geen bloemen.

